

měla značný majetkový význam. Lze předpokládati, že by jinak byla bývala listina pohozena a spálena nebo jiným způsobem zničena a žalobkyně by se byla ani nedověděla o listině a o majetkových výhodách, které pro ni závěť zakládala. Byť i ustanovení § 403 obč. zák. plně nedopadalo na tento případ, poněvadž žalobkyně nebyla vlastnící listiny, nýbrž jen osobou z listiny té práva nabývající, přece jest již z důvodů slušnosti a spravedlnosti obdobně tohoto předpisu zákonného použití (§ 7 obč. zák.), neboť úmysl zákona odměniti poctivého držitele cizí věci, který vlastníku, jenž by věc tu jinak těžce byl získal, zjednal patrný užitek, vyslovený zásadně v § 333 obč. zák. a stejně v předpisech o nálezu (§ 388 a násl.), jeví se zřetelně vyjádřen v § 403 obč. zák., který zachránci věci dává nárok nejen na náhradu nákladu, nýbrž i na přiměřenou odměnu nejvýše deseti ze sta. Nárok žalovaného nemůže býti odmítnut jen proto, že žalobkyně nebyla vlastnící listiny, ježto o vlastnictví při závěti nelze mluvit, byla však osobou, již se listina týkala, již byla zachráncem odevzdána a jež z listiny té nabyla právo na značné jmění. Poněvadž tedy započtením namítaná pohledávka žalovaného na odměnu za zachránění závěti jest podle §§ 7, 403 obč. zák. po právu, bude nutno, by se soud zabýval i otázkou výše této pohledávky a by doplnil v tomto směru řízení, které vzhledem k odchýlnému právnímu názoru nižších soudů zůstalo neúplným, dbaje po případě předpisu § 273 c. ř. s.

Čís. 10810.

Směnečný zákon (ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Nestačí materiální totožnost osoby příjemce s osobou směnečníka, nýbrž se vyžaduje i formální totožnost. Stačí, bylo-li jako směnečník udáno »Sanatorium Dr. A. a Dr. B.« a přijali-li směnku Dr. A. a Dr. B. bez přídavku »Sanatorium«.

(Rozh. ze dne 21. května 1931, Rv I 817/31.)

Jako směnečník bylo uvedeno Sanatorium Dr. G. a Dr. H. Směnku přijali Dr. G. a Dr. H. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti o b ě m a n i ž š í m i s o u d y, o d v o l a c í m s o u d e m z t ě c h t o d ů v o d ů: Jako příjemce směnky podepsáni jsou Dr. Rudolf G., Dr. Jan H. Je nesporné, že se tito dva příjemce zažalované směnky spolčili k řízení a zařízení sanatoria, každý jednou polovicí, že směnka byla vydána na kupní cenu zboží dodaného a použitého pro sanatorium, jež, nejsou firmou protokolovanou, jest společností podle obč. zák. Jde tedy o výdělečnou společnost podle § 1175 obč. zák., pro niž oba společníci používají označení, jak uvedeno jest v adrese směnky, t. j. Sanatorium Dr. G., Dr. H. Takováto společnost nemá nárok na firmu, aniž na zápis do obchodního rejstříku, nemůže žalovati, nemůže však ani býti žalována. Nicméně může i taková společnost vystupovati na venek jako spo-

lečenský podnik, označený zevně podle pravdy jmény svých společníků, a to buď bez přídavku nebo s přídavkem. Je-li tedy vedle pravých jmen společníků uvedena také ještě jejich nepřipustná firma, v souzeném případě »Sanatorium«, nelze uznati, že se fysickým osobám společníků nedostává způsobilosti nabývatí práv, přejímání závazky a státi na soudě. V souzeném případě totožnost žalovaných jako fysických osob, vystupujících pod označením »Sanatorium Dr. G. — Dr. H«, je nepochybná. Není proto »sanatorium uvedené« ničím jiným, než žalovanými, kteří tuto svou vlastnost vyjádřili na zažalované směnce tím, že ji podepsali svými vlastními jmény jako její přijatelé. Akcept směnky podpisy žalovaných vyhovuje zákonu. Okolnost, že v adrese směnky jako směnečník (§ 3 čís. 6 sm. zák.) vyznačeno jest »Sanatorium Dr. G. — Dr. H.« jest postačující, poněvadž po zákonu stačí vyhověti požadavkům formální platnosti údaje směnečníka, jelikož se vyžaduje, že údaj ten se musí státi takovým označením, které může býti jménem právního podmětu, t. j. osoby pasivně směnečně způsobilé, a to buď jménem občanským neb obchodním. Ve směru tom stačí údaj trasáta jen jménem rodným, stačí tudíž i jméno dotyčnou osobou skutečně používané, jež ji individualisuje pro obchodní styk. Používají-li tedy přijatelé směnky pro obchodní styk pojmenování uvedeného v adrese směnky, jak je nesporno, je tím totožnost směnečníka a přijatele směnky nade vší pochybnost prokázána a jiného k platnosti směnečního závazku není třeba, ano není ani ve sporu tvrzeno, že přijatelé směnky nemají pasivní způsobilosti směnečné. Nelze proto míti za to, že směnečníkem v souzeném případě jest jiná osoba, než žalovaní, kteří směnku jako její přijatelé podepsali svými vlastními jmény bez přídavku »Sanatorium«.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

. Dovolatelé napadají rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), leč neprávem, neboť odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Dovolatelé se pokazují na správné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolání. Tvrzení dovolatelů, že i v akceptu jest uvedeno sanatorium, odporuje spisům, neboť, jak již soudy nižších stolic správně vystihly, podepsali dovolatelé spornou směnku bez tohoto označení. Lze přisvědčiti dovolatelům, že nestačí pouhá materiální totožnost osoby akceptantovy s osobou směnečníka, nýbrž že se vyžaduje »formální totožnost«. Avšak tento požadavek nesmí býti přepínán tak, že by i bezvýznamná odchylka v tomto směru ve směnce byla na závalu její platnosti. Že dovolatelé sami nepřikládali zmíněné odchylce význam a pojali směnku v tom smyslu, že oni sami jsou směnečníky, vyplývá již z toho, že směnku přijali (srov. Grünhut, Wechselrecht II., str. 213 a Staub, Kommentar čl. 21, § 6).